

VOCACIÓ, APTITUD I EFICÀCIA EN EL TREBALL

Pel Dr. JESÚS
NOGUER-MORÉ

IV. Inadaptats. Accidents i fracassos evitables

A tot arreu es troben individus que blasmen llur professió. No es cansen de repetir que el seu és el pitjor de tots els oficis, i que si tornessin a néixer farien tal o tal cosa. I, sense escoltar els seus blasmes, n'hi ha prou en veure la cara que posen habitualment en complir llurs funcions, per a llegir com en llibre obert la inadaptació més intransigent a aquelles funcions, ensems que posa a flor de pell la tragèdia sorda de l'inadaptat, incapaç per comble de reaccionar i de maniobrar el timó de la seva vida vers els ports que per llei natural li corresponen.

Les tragèdies d'aquests inadaptats, formarien, a no dubtar, una base per a la literatura novel·lesca o teatral-cinematogràfica, en els nostres temps potser més frondosa que el mateix amor. Es una llàstima que els escriptors no s'hagin encara endinsat en la descripció d'aquests drames, la força ètica dels quals hauria d'aprofitar-se, i, de fet, contribuiria, potser més que les obres estrictament científiques a interessar el públic en l'art i ciència que ens ocupa.

Perquè les malures de la inadaptació són tan punyents com una gran part de les que depara l'amor —la deu inesgotable de poetes i escriptors. Si, al cap i a la fi, la majoria de drames amorosos no són conseqüència més que de la inadaptació al treball, des que el treball és llei consubstancial a l'home, o sigui de sempre. El veritable triomfador, que és l'home que per una adaptació i entusiasme al treball que realitza, obté del mateix els millors fruits, és molt sovint també un triomfador en amor. Ja és sabut que una de les dues obligacions de l'home en el matrimoni, és procurar l'auge econòmic de la llar, sense el qual la dona restara sempre a la llarga, més o menys silenciosament defraudada. I l'auge econòmic, repetim que és inseparable de l'amor al treball, cosa impossible als inadaptats.

A part de la tragèdia íntima —la descripció de la qual deixarem als literats futurs—, els inadaptats s'exposen a tota una munió d'accidents, que formen, per dir-ho així, la part física de la seva tragèdia. Fullejant els tractats d'accidents del treball, i més encara assistint als dispensaris on acudeixen els accidentats, hom s'esborrona en veure l'enorme quantitat i varietat d'aquests accidents, molt més nombrosos encara abans quan la Higiene no s'havia imposat als tallers i fabriques, però encara terriblement excessius per a les possibilitats amb què compta avui la medicina i higiene individual preventiva d'aquests accidents. Ja sabem que la salut es manté per una mena de «lluita equilibrada» entre forces internes i externes a l'organisme, i d'aquí hem de deduir que si atenem, com s'ha fet fins ara, solament a les forces externes, o sigui la higiene del lloc on es treballa i també d'on es viu, no es procura la resolució més que d'una part del problema.

Anem a examinar la magnitud d'aquestes forces internes, per a intentar deduir com cal procedir per tal d'evitar accidents i fracassos.

Però abans, presentem el problema global. Atès que la salut es manté per dues menes de forces —internes i externes—, també la malaltia —que és el contrari de salut— podrà tenir dos orígens: de fora de l'organisme, i de dintre.

HIGIA